

*Петров С. Є.,**кандидат юридичних наук,**докторант Науково-дослідного інституту публічного права*

МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО ПРАВОВОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ГОЛОВНОГО СЕРВІСНОГО ЦЕНТРУ МВС УКРАЇНИ

Анотація. Визначити методологічні підходи дослідження адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС через призму сучасного концепту людиноцентризму, який лежить в основі європейського публічного управління в умовах сучасних євроінтеграційних процесів, які змушують критично ставитися до існуючих інститутів та механізмів забезпечення прав людини, в т.ч. в публічно-сервісній діяльності державних органів, визначаючи орієнтацію інтеграції до європейського адміністративного простору. У статті висвітлено актуальні питання дослідження адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС через призму сучасного концепту людиноцентризму, який лежить в основі європейського публічного управління. Зроблено акцент, що в умовах сучасних євроінтеграційних процесів існує потреба в створенні механізмів забезпечення прав людини, в т.ч. в публічно-сервісній діяльності державних органів, інтегрованих до європейського адміністративного простору. В роботі визначається, що в дослідженні адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС основна увага має приділятися не лише аналізу його елементів (компетенції, завдань та функцій, повноважень: прав та обов'язків, відповідальності), а відповідності їх сучасним європейським інститутам public services державної влади. Методологічний підхід до правової характеристики адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС зумовлює визначення основних концептуальних положень державної політики до організації та забезпечення діяльності державних органів у сфері публічного адміністрування суспільних відносин, зокрема, сфери надання сервісних послуг, чіткості визначення компетенції, завдань, функцій та повноважень у відповідності до потреб забезпечення прав і свобод людини, розумного компромісу публічних та приватних інтересів, забезпечення законності та правопорядку, що змушує вдаватися до нормативного регулювання переліку видів сервісних послуг, надання яких повинне бути орієнтованим на забезпечення безпеки у сфері експлуатації транспорту з одного боку, а з іншого, – нормативної регламентації процедур надання таких послуг та ефективних засобів моніторингу та контролю до діяльності органів з надання сервісних послуг, що з погляду на євроінтеграційні процеси визначає допустимість застосування принципів, механізмів та засобів забезпечення належного управління до такої діяльності, запровадженні в ЄС.

Ключові слова: публічні послуги, сервісні послуги, адміністративно-правовий статус, державне управління, орган державної влади, дозвільна система, компетенція, повноваження, суб'єкт владних повноважень.

Постановка проблеми. За визначенням П.М. Рабіновича методологічні підходи є фіксацією певної спрямованості,

орієнтації наукового пізнання, світоглядною аксіоматичною ідеєю, яка опосередковує загальну стратегію дослідження, відбір досліджуваних фактів та інтерпретацію результатів дослідження [1, с. 177]. Погоджуючись з цією тезою, визначаємо, що в науці адміністративного права вже вироблено доктринальні підходи до визначеності призначення держави, державних органів та суб'єктів публічної адміністрації в забезпеченні законності, правопорядку, урегульованості суспільних відносин в різних сферах суспільного життя, визначено, на яких принципах має створюватися та функціонувати апарат держави, зокрема, органи виконавчої влади для виконання покладених на них завдань. Наразі вже оновлено концепт публічного адміністрування, забезпеченого діяльністю публічної адміністрації на засадах законності та служіння людині, її правам та свободам, відповідальності публічної адміністрації, і не лише в контексті розуміння «юридичної відповідальності», скільки відповідального ставлення до виконання поставлених перед такими органами завдань. Дослідження адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру не може оминати увагою ці питання. Без них, без їх вирішення, без визначення відповідності існуючого адміністративно-правового статусу ГСЦ МВС сучасним демократичним, людиноцентричним, інформаційним та іншим критеріям неможливо встановити відповідність його потребам та запитам, які ставляться до надання сервісних послуг спеціалізованим на здійснення публічно-сервісних функцій органу МВС. Лише застосування комплексного методологічного підходу, який базується на одночасному застосуванні різних методів дослідження у відповідності до визначеного методологічного підходу в світлі аналізу існуючої конструкції адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС до сучасного концепту публічного адміністрування, де пріоритетним починає визнаватися не стільки владно-розпорядча, скільки публічно-сервісна діяльність по реалізації відповідних повноважень може сприяти меті формування ефективного органу, наділеного відповідними повноваженнями, з чітким визначенням його місця в системі суб'єктів адміністративного права, здатного виконувати поставлені перед ним завдання правоохоронного, правозахисного та безперечно, «сервісного» характеру.

Стан дослідження. Адміністративно-правовий статус Головного сервісного центру МВС не був предметом наукових досліджень. Та зважаючи на його важливу роль в задоволенні потреб осіб приватного права в сервісних послугах, які надаються ним та його територіальними сервісними центрами, існує потреба в забезпеченні сучасних підходів як до організації публічного адміністрування, так і публічно-сер-

вісної діяльності на сучасних демократичних підходах «служіння людині». Окремі питання загального характеру, в т.ч. щодо надання адміністративних послуг висвітлені в роботах В.І. Сіверін «Адміністративно-правові засади надання дозвільних послуг суб'єктами публічної адміністрації» (2010 р.), Т.О. Булковського «Управління якістю надання адміністративних послуг Міністерством внутрішніх справ України» (2013 р.), В.В. Петьовки «Правове регулювання надання адміністративних послуг в Україні» (2014 р.), Циганова О.Г. «Адміністративні послуги у сфері правоохоронної діяльності України» (2018), Рибінської А.П. «Адміністративно-правове забезпечення діяльності з надання сервісних послуг МВС України» (2019), Мозгового О.О. «Адміністративно-правові засади діяльності сервісних центрів МВС України» (2019). Проте, лише в праці А.П. Рибінської досліджуються питання діяльності органів внутрішніх справ з надання сервісних послуг, зокрема, сервісними центрами МВС; дозвільна та реєстраційна системи МВС. Дослідження адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС є вирішенням багатьох питань на новому рівні, оскільки синтетично інтегрує в собі і правоохоронну діяльність органів внутрішніх справ, і діяльність з надання публічно-сервісних послуг, і вирішує питання взаємодії «суб'єкт звернення»-«суб'єкт надання» адміністративної послуги, вирішує питання меж здійснення суб'єктивних прав та їх допустимих обмежень в діяльності Головного сервісного центру МВС та його територіальних сервісних центрів, забезпечує впорядкованість відносин «держава»-«людина» на новому ідеологічному рівні співвідношення та забезпечення «публічного» та «приватного» інтересів та ін.

Більшість загальнотеоретичних питань, які стосуються питань правової характеристики адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС, зокрема: предмету адміністративного права, суб'єктів адміністративного права, державних органів, суб'єктів владних повноважень, публічного адміністрування, адміністративно-правового статусу суб'єктів адміністративного права, компетенції державних органів, повноважень державних органів, державного управління висвітлювалися в працях С.Г. Стеценко, В.Б. Авер'янова, О.М. Бандурки, М.В. Джафарової, Т.О. Коломоєць, С.В. Ківалова, Ю.А. Ведернікова, О.В. Кузьменко, І.Д. Пастух, А.Т. Комзюка, О.П. Рябченко, Д.М. Чечот, Ю.С. Бахтіної, В.К. Колпакова, В.В. Петьовки, В.І. Сіверін, Г.С. Іванової, О. Алтуніної, В.В. Юровської та ін.

Мета статті. Визначити методологічні підходи дослідження адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС через призму сучасного концепту людиноцентризму, який лежить в основі європейського публічного управління в умовах сучасних євроінтеграційних процесів, які змушують критично ставитися до існуючих інститутів та механізмів забезпечення прав людини, в т.ч. в публічно-сервісній діяльності державних органів, визначаючи орієнтацію інтеграції до європейського адміністративного простору.

Виклад основного матеріалу. Останнім часом серед науковців все частіше лунає заклик до впровадження ідей людиноцентризму в організації та здійсненні діяльності державних органів. Цю ідею В.Б. Авер'янов визначив провідною концептуальною ідеєю сучасного адміністративного права. А. Маслова, досліджуючи зміст та нормативну основу концепції людиноцентризму в адміністративному праві, визначила, що

вона ґрунтується на філософських поглядах, які пройшли еволюцію свого становлення. Вона визначила передумови виникнення та розвитку ідей людиноцентризму в адміністративному праві: запит на оновлення розуміння природних прав людини та їх місця в системі цінностей суспільства та держави; становлення та розвиток громадянського суспільства; впровадження оновлених ідей людиноцентризму в усі сфери людського буття; адаптація національного права до європейських стандартів в умовах євроінтеграційних процесів; інтеграція до європейського адміністративного простору та імплементація його принципів та ін. Авторка, маючи на меті з'ясувати сутність ідеології людиноцентризму як основу адміністративного права, звернулася до її загально філософського змісту. Останнє змушує звернутися до природи людини, сенсу її існування та цінностей, які стали основою для її суджень, що людиноцентризм є новою стратегією розвитку суспільства [2, с. 118].

На визначення Кремінь В.Г. ідеологія людиноцентризму є філософією гуманістично орієнтованого підходу до розуміння соціальних відносин та особистості, яка детермінує соціальну орієнтованість держави діяти для і заради людей [3, с. 21]. А.Б. Маслова, переводячи ці погляди в площину вирішення проблем прикладного характеру, зокрема, побудови новітньої моделі правового регулювання суспільних відносин, які складають предмет адміністративного права, визначила, що акцентування уваги на самій людині, на її цінності для суспільства і держави (а не навпаки), її правах і свободах, зумовило усвідомлення цієї концептуальної ідеології як правової формули справедливості та центральним елементом в побудові правової держави [19, с. 121].

В ст. 3 Конституції України прямо закріплено чи не найголовніші базові основоположні принципи діяльності держави та її органів: 1) права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави; 2) держава відповідає перед людиною за свою діяльність; 3) утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

За визначенням С. Головатого ці принципи є основою, яка: 1) легітимізує саму державу; 2) вказує на саме призначення держави; 3) визначає головний обов'язок держави. Та всі вони орієнтовані на права людини. З цього ним зроблено закономірний висновок, що ця основа у поєднанні з положеннями ст. 1 Конституції України визначила набуття Україною міцного підґрунтя для юридичного порядку, за яким держава існує для блага людини, а не людина для держави [4, с. 64].

Основним питанням в правовому регулюванні відносин, які складаються між державою, державними органами та людиною наразі є вирішення питань співвідношення «публічного» та «приватного» на рівні співвідношення їх як інтересів.

С.В. Савченко, розмежовуючи «публічний» та «приватний» інтерес, звернула увагу, що в законодавстві визнається пріоритет публічного інтересу, який потребує захисту. Такий пріоритет, на її переконання, зумовлений особливою значущістю саме публічного інтересу. Такий підхід зумовлений покликанням забезпечувати підвалини суспільства й держави як умови їх існування, з іншого боку гарантувати задоволення приватних інтересів у їхньому як одиничному, так і концентрованому (усередненому) прояві [5, с. 522].

Наразі в теорії права домінуючим є підхід, що «публічний інтерес» не є простою сумою приватних інтересів, але оскільки

від реалізації «публічного інтересу» залежить існування та нормальне функціонування будь-якого суспільства, то саме його реалізація є гарантією реалізації окремих приватних інтересів.

Концепцією адміністративної реформи було визначено прагнення держави до дерегуляції, тобто, передачі своїх функцій механізмам ринкової саморегуляції і недержавним інституціям на принципах: 1) надання послуг виконавчою владою має спрямовуватися на задоволення потреб особи і суспільства вцілому. Це потребує визначення переліку відповідних послуг, необхідних громадянам, а також критеріїв оцінки якості та ефективності їх надання; 2) регулювання суспільних відносин лише у випадку, коли є в цьому потреба, коли таке регулювання обумовлене інтересами всього суспільства. Втручання у сферу ринкових відносин (раніше – сферу народного господарства) є допустимим лише в тих випадках, коли існуючі механізми не задовольняють потреби населення; 3) управлінські послуги повинні бути платними тільки у випадку, коли громадянин має вибір – чи користуватися, цією послугою, чи ні; 4) управлінські послуги повинні надаватися на низових рівнях структури виконавчої влади, що забезпечить їх наближення до споживачів, крім випадків, коли надання послуг структурою вищого рівня зумовлене потребами економіки чи вимогами до якості надаваної послуги.

Концепцією було визначено етапи проведення адміністративної реформи: 1) підготовчий; 2) запровадження організаційно-правових засад реформування ключових елементів системи державного управління; 3) формування нових інститутів, організаційних структур та інструментів державного управління. Серед них – запровадження в Україні інституту надання адміністративних послуг (Закон України «Про адміністративні послуги» від 06.09.2012 р. [6]).

Федорук Н.С. визначено узагальнені критерії дихотомії права публічного та приватного, відповідно і сфери регульованих ними відносин, а відповідно, і правового статусу учасників, оскільки останній зумовлений регульованими правом відносинами та завданнями, які ставляться перед механізмом їх правового регулювання. Такими критеріями є: 1) інтерес, який захищається; 2) особливості суб'єктного складу та структура зв'язків між їх учасниками; 3) особливості правового регулювання (суб'єкт, метод, принципи); 4) особливості захисту порушених прав [7, с. 250]. Підхід поступового аналізу кожного з означених критеріїв-елементів дозволяє на основі методів наукового пізнання дедукції та індукції як визначити правову характеристику окремих елементів, так і через окреме пізнати повною мірою сутність «загального». Обраний нами в дослідженні особливостей адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС України підхід наукового пізнання від «загального» до «особливого» має дозволити не лише пізнати та надати правову характеристику адміністративно-правового статусу означеного органу, але й забезпечити пізнання його взаємозв'язку з іншими елементами загального механізму правового регулювання адміністративних відносин, забезпечивши обґрунтованість висновку щодо вірності застосовуваних підходів до формування окремих елементів статусу, зокрема, компетенції та повноважень, прав та обов'язків та, врешті спрямованості та орієнтованості діяльності у відповідності до сформульованих та формалізованих принципів, яким має відповідати така діяльність. Принаймні, вони повинні бути науково обґрунтованими.

За визначенням О.В. Левади, допускаючи можливість державного втручання в приватну сферу держава не має творити свавілля. Права та інтереси особи можуть бути обмежені лише у випадках, передбачених законом з дотриманням встановлених законом процедур [8, с. 41]. Відтак, держава в особі її органів, фокусуючи свою правоохоронну діяльність на обмеження правового статусу особистості, є також обмеженою вимогами: законодавчим закріпленням принципу «дозволено лише те, що дозволено законом» щодо реалізації функціональних повноважень органів та посадових осіб, здійснюючих правозастосовну діяльність; закріпленням для осіб приватного права принципу «дозволено все, що не заборонено законом». Притому, гарантією прав особи є закріплення виключного переліку підстав для обмеження державою та її органами прав особи.

Ми звернулися до цього питання, адже попри декларування «сервісності» надання публічних послуг сервісними центрами МВС та очолюваним ними Головним сервісним центром МВС, до повноважень Головного сервісного центру віднесено низку повноважень правоохоронного характеру, що виражене у взаємодії з іншими органами державної влади, зокрема, правоохоронними органами, в т.ч. Національною поліцією та чіткістю регламентації тих видів сервісних послуг та порядку їх надання, які визначені в законодавстві в нормативному порядку і відступ від положень яких неможливий.

Самойленко Г.В., досліджуючи питання меж здійснення суб'єктивних прав, звернувся до праць Є.О. Мічуріна та І.В. Спасибо-Фатєєвої. Є.О. Мічуріну, зокрема, належить вислів, що право особи не безмежне [10, с. 166]. І.В. Спасибо-Фатєєва звернула увагу, що межі здійснення цивільного права має дві складові: зміст (правомочності) та обсяг суб'єктивного права (поведінка, необхідна для реалізації цих правомочностей) [11, с. 143]. О.Ф. Скакун також визначила, що право є регулятором суспільних відносин з метою узгодження (компромісу) індивідуальних, соціально-групових і суспільних інтересів (волі) [12, с. 253]. З цього Г.В. Самойленко робить висновок, що за наявності різних, інколи протилежних інтересів осіб є потреба в компромісі, який досягається через встановлення меж та обмежень у здійсненні прав [9, с. 272–273]. За визначенням О.В. Левади основне завдання механізму обмеження полягає не в тому, щоб за допомогою цього механізму стримати задоволення інтересу, який виходить за рамки законності, а в тому, щоб встановивши не стільки межі суб'єктивних прав, встановити скільки свободи особистості та процесу задоволення її інтересів. Оскільки ж правове регулювання використовує методи переконання, стимулювання, зобов'язання, заборони, обмеження, їх функціонування неможливе без механізму державного примусу, застосування якого пов'язане з втручанням в сферу приватних інтересів і, відповідно, обмеженням правового статусу особистості. Саме цим обґрунтовуємо наявність у Головного сервісного центру МВС повноважень не лише публічно-сервісного, але й владно-розпорядчого та правоохоронного в широкому розумінні його значення.

Погодимось в цьому контексті з позицією Р.С. Мельника, що недостатньо сказати, що людиноцентризм зобов'язує державу «служити» інтересам громадян, адже воно може здійснюватися у формі, яка супротивна інтересам приватних осіб. До того ж, таке служіння може бути декларативним. Важливим є також не лише закріплення вимоги «служити» приватній особі, але й покладання відповідного обов'язку на державу та її

органи. З цього ним зроблено висновок, що недопустимими є обмеження сфери застосування людиноцентризму «публічно-сервісною» сферою діяльності публічної влади, адже в сфері саме управлінській, яка передбачає застосування саме примусу, існує потенційна вірогідність порушення прав людини чи утруднення їх здійснення [14, с. 8–9]. У якості ж гарантій прав людини у взаємодії з Головним сервісним центром та його територіальними підрозділами має бути закріплення механізму їх реалізації, визначеному через порядок надання окремих видів сервісних послуг цими суб'єктами в межах їх компетенції та у відповідності до закріплених Положенням про Головний сервісний центр МВС повноважень.

Об'єктивно, що ГСЦ МВС є органом державної влади, який перебуває у підвідомчості МВС України. Його діяльність, завдання, функції та повноваження (як елементи його адміністративно-правового статусу) є суворо регламентовані на рівні підзаконних нормативно-правових актів. Попри те, такий підхід слугує гарантією прав людини, яке не владна впливати на нормативні регулятори діяльності Головного сервісного центру МВС, а лише опосередковано, через його моніторинговий механізм, який наразі запроваджується. Вочевидь, що функції та повноваження Головного сервісного центру щодо забезпечення належного функціонування цього механізму повинні також віднайти своє нормативне закріплення. В цих питаннях, пов'язаних з забезпеченням сучасних підходів до діяльності публічної адміністрації є потреба їх вирішення на рівні визначення їх спеціальної правосуб'єктності (адміністративно-правового статусу) як юридичної особи-суб'єкта публічного права, наділеного державними владними повноваженнями, адже саме вони визначають міру необхідної, допустимої та можливої поведінки такого суб'єкта. Безперечно, таким і є адміністративно-правовий статус державного органу виконавчої влади, яким є і Головний сервісний центр МВС. Визначальним вектором формування його адміністративно-правового статусу, який би відповідав сучасним вимогам публічного управління та здійснення публічно-сервісних повноважень, безперечно, є європейський стандарт публічного управління, запропонований SIGMA у 1999 році, який отримав назву «Європейський адміністративний простір» і включив наступні критерії-принципи: надійність, передбачуваність, підзвітність і прозорість, технічну та управлінську компетентність, організаційну спроможність, фінансову стабільність, широку та активну участь громадськості. Важливим в них є закріплення 12 Принципів державного управління, які містять засади, критерії, принципи та індикатори, як елементи системи, яка реалізується на платформі Європейського адміністративного простору [13]. На сьогоднішній момент досить важливий елемент адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС як «відповідальність» не знайшов своєї конкретизації в Положенні про Головний сервісний центр МВС, що є істотним недоліком формування статусу цього органу, орієнтованого на виконання завдань у сфері реалізації державної політики у сферах надання адміністративних та інших послуг, безпеки дорожнього руху та перевезення небезпечних вантажів, забезпечення у визначеному порядку державного контролю за додержанням суб'єктами господарювання та іншими суб'єктами вимог законодавства в цих сферах, моніторинг у визначеній законодавством спосіб дотримання суб'єктами господарської діяльності та іншими суб'єктами норм, правил та стандартів у відповідній сфері та ін.

Висновки. Методологічний підхід до правової характеристики адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС зумовлює визначення основних концептуальних положень державної політики до організації та забезпечення діяльності державних органів у сфері публічного адміністрування суспільних відносин, зокрема, сфери надання сервісних послуг, чіткості визначення компетенції, завдань, функцій та повноважень у відповідності до потреб забезпечення прав і свобод людини, розумного компромісу публічних та приватних інтересів, забезпечення законності та правопорядку, що змушує вдаватися до нормативного регулювання переліку видів сервісних послуг, надання яких повинне бути орієнтованим на забезпечення безпеки у сфері експлуатації транспорту з одного боку, а з іншого, – нормативної регламентації процедур надання таких послуг та ефективних засобів моніторингу та контролю до діяльності органів з надання сервісних послуг, що з погляду на євроінтеграційні процеси визначає допустимість застосування принципів, механізмів та засобів забезпечення належного управління до такої діяльності, запровадженні в ЄС.

Література:

1. Рабінович П.М. Основи загальної теорії права та держави: навч. посіб. 9-е вид. зі змінами. Львів : Край, 2007. 197 с.
2. Маслова А.Б. Концепція людиноцентризму в адміністративному праві: передумови виникнення, зміст та нормативна основа. *JURNALUL JURIDIC NAȚIONAL: TEORIE ȘI PRACTICĂ*. 2020. August. С. 118-128.
3. Кремінський В. Філософія людиноцентризму як теоретична складова національної ідеї. *Дзеркало тижня*. 2005. № 31. С. 21.
4. Головатий С. Тріада європейських цінностей – верховенство права, демократія, права людини – як основа українського конституційного ладу (частина третя: права людини). *Право України*. 2015. № 1. С. 13–93.
5. Савченко С.В. Співвідношення приватних і публічних інтересів: досвід України. *Форум права*. 2013. № 3. С. 520–528.
6. Про адміністративні послуги : Закон України від 06.09.2012 р. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2013. № 32. С. 409.
7. Федорук Н. С. Публічно-правові ознаки сучасного адміністративного права України з позицій людиноцентризму. *Актуальні проблеми держави і права*. 2019. Вип. 82. С. 248–254.
8. Левада О.В. Пільги й обмеження в праві: загальнотеоретична характеристика : дис. ... к.ю.н. 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень». Харків, 2019. 183 с.
9. Самойленко Г.В. Договір перевезення пасажирів: теорія і практика забезпечення прав пасажирів: монографія. Запоріжжя : Статус, 2019. 584 с.
10. Мічурін Є.О. Деякі риси щодо природи обмежень цивільних прав: матеріали науково-практичної конференції, присвяченої пам'яті професора Олександра Анатолійовича Пушкіна «Актуальні проблеми цивільного права та процесу» (Харків, 21 травня 2005 р.) / Є.О. Мічурін. Х. : ХНУВС, 2005. 284 с.
11. Цивільний кодекс України: науково-практичний коментар (пояснення, тлумачення, рекомендації з використанням позицій вищих судових інстанцій, Міністерства юстиції, науковців, фахівців). Т. 1: Загальні положення / За ред. проф. І.В. Спасиво-Фатєєвої. Серія «Коментарі та аналітика». Харків : ФО-П Колісник А.А., 2010. 320 с.
12. Скакун О. Ф. Теорія держави і права (енциклопедичний курс) : підручник. Харків : Еспада, 2006. 776 с.
13. Принципи державного управління. 2017 р. URL: <http://www.sigmaxweb.org/publications/Principles-of-Public-Administration-Over-view-2017-Ukrainian.pdf> (дата звернення 01.09.2020 р.).

14. Мельник Р.С. Новели сучасної концепції сучасного адміністративного права. *Lex portus*. 2017. № 5. С. 5–16.

Petrov S. Ye. Methodological approaches to the legal characteristics of the administrative and legal status of the main service center of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine

Summary. Identify methodological approaches to the study of the administrative and legal status of the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs through the prism of the modern concept of anthropocentrism, which underlies European public administration in modern European integration processes, which force criticism of existing institutions and mechanisms in the public service activities of state bodies, determining the orientation of integration into the European administrative space. The article highlights current issues of research of the administrative and legal status of the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs through the prism of the modern concept of human-centeredness, which is the basis of European public administration. Emphasis is placed on the fact that in the context of modern European integration processes there is a need to create mechanisms to ensure human rights, including in the public service activities of state bodies integrated into the European administrative space. The paper determines that

the study of the administrative and legal status of the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs should focus not only on the analysis of its elements (competence, tasks and functions, powers: rights and responsibilities), but also their compliance with modern European public services. state power. The methodological approach to the legal characteristics of the administrative and legal status of the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs determines the definition of the main conceptual provisions of state policy to organize and ensure the activities of state bodies in public administration, in particular, the provision of services. in accordance with the needs of human rights and freedoms, a reasonable compromise of public and private interests, law and order, which forces to resort to regulatory regulation of the list of services, the provision of which should be focused on safety in the field of transport on the one hand, and on the other hand, – normative regulation of procedures for the provision of such services and effective means of monitoring and control of the activities of bodies providing services, which in terms of European integration processes determines the admissibility of principles, mechanisms and means of ensuring proper management of such activities, implementation in the EU.

Key words: public services, services, administrative and legal status, public administration, public authority, permit system, competence, powers, subject of power.